

den ærede Ordfører for Landsthingets Udvalg, der ellers har udviklet saa megen Taalentsfuldhed i denne Sag, og som efter min Mening har skilt sig fortrinlig fra den, endog er gaaet saa vidt, at han mener, at man overhovedet ingen Værdi skulde behøve at angive, kan jeg ikke være enig med ham deri; thi efter som Tilstanden er — og saaledes skulde vi jo tage den — og da Menneffene — deri indbefattet Postvæsenets Embedsmænd — ikke ere saa gode, som de burde være, frygter jeg for, at Brevhæmmeligheden ved en saadan Bestemmelse, naar Bedkommende antog, at der var flere Penge i et Brev, end der var angivet, eller at der overhovedet var Penge i et Brev, hvorpaa dette ikke var angivet, paa mange Maader vilde komme til at lide, og der kunde komme endnu værre Følger ud deraf. — § 4 staaer der, at Finantsministeren skal bestemme Reglerne med Hensyn til Postcontoirernes og Postexpeditionernes Contoirtid. Med denne Bestemmelse er jeg forsaavidt tilfreds, som jeg ikke tvivler om, at ialfald den nuværende høitærede Finantsminister vil bestemme en heldig Contoirtid. Det vil vist navnlig være rigtigt, at Posthusene saavidt muligt blive holdte aabne i Middagsstunden, thi der er virkelig Mange, som have lidt ved, at man ikke midt paa Dagen har kunnet faae de Herrer Postembedsmænd i Tale. — Blandt de Ting, hvorom det kunde ligge mig paa Sinde at tale, er endvidere Landpostvæsenet. Det er muligt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) har Ret i, at vi ikke kunne faae det ind i denne Lov; det er ligeledes muligt, at det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Bregendahl) har Ret i, at det vilde være en saa stor finantsiel Operation, at vi maae være bange for at komme ind derpaa, og det kan ogsaa gjerne være, at det ikke vil være muligt at gennemføre det i den Udstrækning, at vi kunne faae et Posthus for hver 3 à 4,000 Menneffer, men der er dog Noget, som kan gøres strax. Jeg troster mig til i dette Stykke at være i Overensstemmelse med den høitærede Finantsminister, indtil jeg hører det Modsatte, idet han nemlig igaar sagde, at det staaer os frit for at ophøie Brevsamlingssteder til Postexpedi-

tionssteder og Postexpeditionssteder til virkelige Posthuse. Jeg vil imidlertid gaae endnu et Skridt videre, haabende at den høitærede Finantsminister ogsaa vil kunne gaae med dertil, nemlig til at sige, at den Commune, i hvilken Poststedet er, samt alle de til den grændsende Communer, skulde være berettigede til at erholde et Umdelingssted i selve deres Commune; naar de anvise et Sted dertil. Dette vilde dog være et betydeligt Fremskridt, thi skjøndt der naturligtvis endda er mange Communer, som ikke ville komme med, vilde Sagen dog derved gaae fremad, og det vilde da derved være slaaet fast, at Meningen er, at vi efterhaanden skulle komme saavidt, at Landboerne faae det Samme, som man nu har i Kjøbstæderne. Jeg veed ikke, om den høitærede Finantsminister vil gaae denne Vej, men efter hans Udtalelser har jeg Grund til at troe, at det er den, han ialfald helst vil gaae. — § 6, hvori omtales de Forretninger, som Postvæsenet er bemyndiget til at udføre, er ogsaa nævnt den at besørge Breve udbragte pr. Express, samt ligeledes den at befordre Rejsende, men der er ingen Tært sat for de Rejsendes Bedkommende, og det, at der i denne Henseende kun gives Postvæsenet en Bemyndigelse, ere vi ikke tjente med i Sylland. Man er vistnok intet Sted tjent derved, ialfald ikke paa saadanne Steder, hvor man har en lang Vej til Jernbanen, thi kommer man f. Ex. til en eller anden Poststation midt i Sylland, langt borte fra alle Færdselsmidler, og vil lade sig indskrive, er Postvæsenet altsaa i sin Ret til at sige: Ret, min Herre, De kan ikke komme med, thi vi ville ikke affende en Bivogn, og en saadan skulde vi affende alene for Deres Skyld; vi ere kun bemyndigede, men ikke forpligtede til at gjøre det. Dette er en uheldig Bestemmelse, som jeg ikke kan være med til. Jeg troer, at Bestemmelsen om Befordring af Rejsende burde flyttes over i § 3, saaledes at den fra at være en Bemyndigelse gif over til at blive en Forpligtelse. Jeg vilde ogsaa helst have sat en bestemt Tært i denne Henseende. Den Tært, vi nu have, er jo 2 Mk. pr. Mil, men jeg har vistnok Grund til at mene, at en saa høi Tært er ubillig imod os, der hve